

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
IVICA RESTOVIĆ, VEDRANA GARAFULIĆ KUKOČ, BORIS IVANČIĆ
SPLIT, GORIČKA 12

Split, 10. veljače 2014. godine

14. Stpn-125/2013

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Predlagatelj - Dužnik:

HOTELI ŽIVOGOŠĆE, dioničko društvo sa sjedištem u Živogošću, Porat 136, upisano u Sudskom registru Trgovačkog suda u Splitu pod MBS 060008601, OIB 88429213928, zastupano po punomoćnicima Ivici Restoviću, Vedrani Garafulić Kukoč i Borisu Ivančiću, odvjetnicima Zajedničkog odvjetničkog ureda u Splitu, Gorička 12

Vjerovnici:

1. REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija, Zagreb, Katančićeva 5, OIB 18683136487, zastupano po zakonskim zastupnicima, Lendi Pezzi i Jurici Juraču, zamjenicima Županijskog državnog odvjetnika u Splitu, i punomoćnici Sjajni Barišić Spajin
2. ZAMP Hrvatsko društvo skladatelja, Zagreb, Berislavića 9, OIB 56668956985,
3. CROATIA OSIGURANJE d.d. Zagreb, Miramarska 22, OIB 26187994826,
4. EUROLEASING d.o.o. Zagreb, Remetinačka cesta 53, OIB 48922277230,
5. BALTIK d.o.o. Samobor, Tatjane Marinić 13, OIB 86278653451,
6. HRVATSKE VODE – ZAGREB, Vrgorac, Težačka 3, OIB 28921383001

ŽALBA
PREDLAGATELJA - DUŽNIKA

Protiv Rješenja Trgovačkog suda u Splitu
pod poslovnim brojem 14. Stpn-125/13 od 4. veljače 2014. godine

Radi sklapanja
predstečajne nagodbe

dvostruko
punomoć u spisu

Trgovački sud u Splitu je, Rješenjem pod poslovnim brojem 14. Stpn-125/2013 od 4. veljače 2014. godine, odbio odobriti Predstečajnu nagodbu koju je predlagatelj sklopio s vjerovnicima na ročištu održanom dana 31. siječnja 2014. godine.

Sud je strankama dopustio sklapanje Predstečajne nagodbe, raspravnim Rješenjem od 31. siječnja 2014. godine, utvrdivši da su ispunjene pretpostavke za sklapanje na nagodbe.

Odvjetnici:
IVICA RESTOVIĆ, VEDRANA GARAFULIĆ KUKOČ, BORIS IVANČIĆ
Tajnica ureda: **ZORKA JAKUS**
Tel/fax. +385 21 362 502, +385 21 346 435
e-mail: boris.ivancic.st@gmail.com

Odvjetnički vježbenici:
PETAR BEZMALINOVIC, ANDREA LUKETIN, IVANA RESTOVIĆ
OIB Ureda 71734673040
ŽR: OTP BANKA d.d. 2407000-1100050962
ŽR: ZAGREBAČKA BANKA d.d. 2360000-1101886057

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
IVICA RESTOVIĆ, VEDRANA GARAFULIĆ KUKOČ, BORIS IVANČIĆ
SPLIT, GORIČKA 12

Sud je, pobijanim Rješenjem, odbio odobriti sklopljenu Predstečajnu nagodbu, iz razloga što sud smatra da je sklopljena nagodba „protivna moralu društva“, u smislu odredbe članka 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, slijedom čega da bi ista bila ništetna, odnosno, da ista predstavlja „nedopuštena raspolaganja stranaka“ u smislu odredbe članka 3. st. 3. Zakona o parničnom postupku, koje raspolaganje sud ne može dopustiti.

Predlagatelj – dužnik, u zakonom propisanom roku od 8 dana od dana primitka uvodno označenog Rješenja prvostupanjskog suda, pozivom na odredbu članka 30. Zakona o finansijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, protiv istoga ulaže žalbu, pobijajući ga u cijelosti, iz razloga bitne povrede odredaba postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Bitna povreda odredaba postupka

Prvostupanjski je sud, prilikom donošenja pobijanog Rješenja, prekoračio ovlaštenja propisana odredbom članka 66. Zakona o finansijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi.

Odredbom članka 66. st. 10. navedenog Zakona propisano je da Sud rješenjem odobrava sklopljenu predstečajnu nagodbu koja sadrži osobito:

1. sadržaj sklopljene predstečajne nagodbe,
2. popis vjerovnika čije tražbine nisu osporene s naznakom utvrđenih i smanjenih iznosa njihovih tražbina.

Sklopljena Predstečajna nagodba, čiji sadržaj je sud citirao u pobijanom rješenju, ispunjava naprijed navedene uvjete:

1. Predstečajna nagodba ima sadržaj sukladan odredbama Zakona, a ovaj sadržaj u cijelosti je istovjetan sadržaju usvojenog Plana finansijskog restrukturiranja dužnika.
2. Predstečajna nagodba sadrži nazine i ostale potrebne podatke o vjerovnicima čije tražbine nisu osporene, s iznosima utvrđenih i smanjenih tražbina.
3. Predstečajna nagodba, po svom obliku i sadržaju, ima svojstvo ovršne isprave.

Dakle, sklopljena Predstečajna nagodba ispunjava sve uvjete propisane odredbom članka 66. st. 8, 9. i 10. Zakona o finansijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, te je sud bio u obvezi donijeti rješenje kojim odobrava tako sklopljenu Predstečajnu nagodbu.

Naime, zakonodavac je sud obvezao da odobri sklopljenu Predstečajnu nagodbu ukoliko su za istu ispunjeni propisani zakonski uvjeti.

Ovakvo zakonsko rješenje sasvim je logično, kod okolnosti da je postupak predstečajne nagodbe strogo formalni postupak, koji se odvija u dvije faze:

1. U prvoj fazi postupka se, pred upravnim tijelom (nadležnim Regionalnim centrom Financijske agencije), utvrđuju tražbine vjerovnika, a nakon čega se isti izjašnjavaju o Planu finansijskog i operativnog restrukturiranja kojega predloži dužnik.
2. U drugoj fazi postupka se, pred nadležnim Trgovačkim sudom, a temeljem usvojenog Plana finansijskog i operativnog restrukturiranja, sklapa Predstečajna nagodba, te sud istu odobrava ukoliko su ispunjeni zakonom propisani uvjeti, odnosno, istu odbija odobriti ukoliko ti uvjeti.

Odbijanjem odobrenja sklopljene Predstečajne nagodbe, smatrajući sklopljenu Nagodbu „nepravičnom“ i „protivnom moralu“, sud je prekoračio (stroga) zakonska ovlaštenja, te se upustio u raspravljanje o pitanjima koja su Zakonom stavljenia u nadležnost upravnog tijela (Financijske agencije), i koje sud nije ovlašten rješavati.

Naime, predstečajna nagodba u sadržaju predstavlja usvojeni Plana finansijskog restrukturiranja, i stječe karakter i snagu ovršne isprave. Plan finansijskog restrukturiranja dužnika su vjerovnici prihvatali u upravnom postupku, i nakon glasanja je isti usvojen posebnim rješenjem, koje je postalo pravomoćno.

Sud, dakle, nije ovlašten procjenjivati je li sadržaj nagodbe, koja se temelji na usvojenom Planu finansijskog restrukturiranja, „protivan moralu“ ili ne, budući sud nema ovlasti preispitivati predmetni Plan.

U tom smislu, ukazuje se na stajalište Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, sadržano u Rješenju pod poslovnim brojem 75. Pž-10444/13-4 od 3. siječnja 2014. godine.

U tom Rješenju, Visoki trgovački sud navodi kako „sud ne može ispitivati valjanost postupka koji se vodio pred nagodbenim vijećem, a čiji je krajnji rezultat bilo rješenje iz odredbe članka 60. stavka 10. ZFPPN-a o prihvaćanju plana finansijskog restrukturiranja, ali mora ispitati je li sam prijedlog za sklapanjem predstečajne

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
IVICA RESTOVIĆ, VEDRANA GARAFULIĆ KUKOČ, BORIS IVANČIĆ
SPLIT, GORIČKA 12

nagodbe pred sudom ispunjava zakonom propisane pretpostavke“. U istoj odluci, Visoki trgovački sud, nadalje, nalazi kako „proizlazi da bi sud bio ovlašten samo ispitati je li sadržaj predstečajne nagodbe odgovara sadržaju ovršne isprave podobne za ovru“.

Ukoliko je, s druge strane, sud zaista smatrao da bi sklapanje Predstečajne nagodbe, predstavljalо „nedopušteno raspolaganje stranaka“, kako to navodi u obrazloženju pobijanog Rješenja, isti je, sukladno odredbi članka 3. st. 3. Zakona o parničnom postupku, bio dužan zabraniti strankama sklapanje nagodbe, a ne im isto dopustiti sklapanje nagodbe, a potom odbiti odobrenje nagodbe. Naime, ukoliko se zaista radi o „nedopuštenom raspolaganju stranaka“, iako je sklapanje predmetne nagodbe strankama bilo jedino dopušteno, s obzirom da sadržaj iste u potpunosti odgovara sadržaju usvojenog Plana finansijskog restrukturiranja, sud takvo raspolaganje ne bi smio „uvažiti“, sukladno odredbi članka 3. st. 3. Zakona o parničnom postupku, pa ne i mogao donijeti rješenje o biti stvari, već bi bio u obvezi odbaciti predlagatelj prijedlog.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

Sklopljena predstečajna nagodba niti je „protivna moralu“, niti predstavlja „nedopušteno raspolaganje stranaka“.

Svoje tvrdnje o tome kako bi sklopljena nagodba bila protivna moralu, sud temelji na svojim ocjenama kako je predlagatelj-dužnik „hotelsko poduzeće sa materijalnom imovinom velike vrijednosti, te da isti ima i nematerijalnu imovinu, u vidu novčane tražbine iz osnove ratne štete, kojega potraživanja da se dužnik u postupku predstečajne nagodbe nije odrekao“.

Nadalje, interpretiranjem sadržaja predstečajne nagodbe, sud utvrđuje kako će, po smanjenju temeljnog kapitala dužnika, „strateški partner“ postati većinski dioničar uplatom od 21.660,000,00 kuna, te da će isti, stjecanjem većinskog paketa dionica, postati vlasnikom cijelokupne materijalne i nematerijalne imovine Dužnika, te još k tome naplatiti od RH na ime ratne štete 71.524.684,00 kuna.

Navedena utvrđenja suda su u cijelosti pogrešna, i temelje se na nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

Iz poslovne dokumentacije priložene u predstečajnoj nagodbi, revizorskog izvješća, Izvješća Državnog ureda za reviziju, i Plana finansijskog restrukturiranja, lako su uočljive slijedeće činjenice:

1. Temeljni kapital Dužnika iznosi 112.021.200,00 kuna
2. Dužnik ima prenesene (akumulirane) gubitke u iznosu od 252.036.213,00 kuna.
3. Ukupni gubitak Dužnika veći je od temeljnog kapitala za 140.015.013,00 kuna
4. Ukupne obveze dužnika iznose 259.566.468,00 i veće su od iskazane ukupne imovine dužnika za iznos od 20.342.468,00 kuna

Uz navedeno važno je istaći da Dužnik godinama posluje s gubitkom, kako je to vidljivo iz revizorskog izvješća koji se nalazi u spisu predmeta.

Iz navedenog jasno proizlazi kako su utvrđenja suda netočna kada sud u obrazloženju elaborira vrijednost materijalne imovine Dužnika, koja da je smještena na jednom od najljepših područja hrvatskog dijela Jadranskog mora.

Za Dužnika, kojemu su dospjele obveze iznad iskazane vrijednosti ukupne imovine, i koji godinama ostvaruje gubitke u poslovanju, i koji je u postupku predstečajne nagodbe pronašao strateškog partnera koji se obvezao izvršiti nužna ulaganja kako bi ponajprije ostvario uvjete za uspješno poslovanje i time izbjegao stečaj, sud drži da je za Dužnika prihvatljiviji stečaj od predstečajne nagodbe, jer će se prodajom vrijedne imovine vjerojatno velikom vjerljativosti namiriti vjerovnici Dužnika u daleko većem iznosu od 30 % koliko im je namirenje određeno sklopljenom predstečajnom nagodbom prema procjeni suda čak i 100% te bi bilo viška stečajne mase i za podjelu dioničarima.

U odnosu na citirano utvrđenje, (mišljenje) suda o „prodaji vrijedne imovine“ i namirenju vjerovnika i dioničara, žalitelj ističe slijedeće:

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
IVICA RESTOVIĆ, VEDRANA GARAFULIĆ KUKOČ, BORIS IVANČIĆ
SPLIT, GORIČKA 12

Sukladno odredbama Zakona o privatizaciji, Upravni odbor Hrvatskog fonda za privatizaciju je sedam puta objavljivao javni poziv za prikupljanje ponuda za kupnju dionica. Zadnji poziv HFP je objavio u lipnju 2010. godine, kojim je nudio 227.697,00 dionica Dužnika s učešćem od 75,20 % u temeljnog kapitalu Dužnika za iznos od 4.212.395,00 kuna, odnosno za cijenu od 5 % od nominalne vrijednosti dionica. Niti na ovaj, sedmi, poziv nije bilo dostavljenih ponuda. (Tekst iz Izvješća Državnog ureda za reviziju koji se nalazi u spisu predmeta, i koje je javno objavljeno).

Upravo navedeno o pokušaju prodaje većinskog paketa dionica za cijenu koja je iznosila samo od 5 % nominalne vrijednosti dionica, najbolje govori o „vrijednoj imovini“ i mogućnostima stečaja kao bolje opcije od sklopljene nagodbe.

Kod donošenja pobijane Odluke sud je u potpunosti zanemario obveze koje sklopljenom nagodbom preuzima trgovacko društvo KHA dva d.o.o. Zagreb, kao strateški partner.

Naime, sud navodi kako će strateški partner uplatom iznosa od 21.660,000,00 kuna, steći većinski paket dionica i postati vlasnikom cijelokupne materijalne i nematerijalne imovine Dužnika, te još k tome naplatiti od RH na ime ratne štete 71.524.684,00 kuna.

Ova utvrđenja su također netočna.

Iz sklopljene nagodbe jasno proizlazi da se Dužnik obvezuje u planiranom razdoblju od 5 godina, sukladno Planu finansijskog restrukturiranja izvršiti ulaganja u obnovu i proširenje kapaciteta u okvirnom iznosu višem od 75.000.000,00 kuna. Jasno je da Dužnik ova ulaganja ne može izvršiti bez strateškog partnera, jer da je mogao to bi uradio do sada. Iz navedenog jasno proizlazi da je i ovo obveza strateškog partnera, kao i povrat duga RH-Ministarstvu financija u iznosu od oko 68.000.000,00 kuna.

Sud na više mesta spominje kako će strateški partner profitirati naplatom ratne štete od RH za iznos od 71.524.684,00 kuna.

Ovdje treba tek navesti da su navodi suda netočni i proizvoljni.

Naime, Dužnik ne vodi nikakav postupak naplate ratne štete od strane RH. Ratna šteta je nastala prije više od 18 godina, i sve da dužnik ima pravo na naknadu, on nema načina tu naknadu ostvariti jer su protekli svi rokovi u kojima je Dužnik mogao započeti s postupkom ostvarivanja ovog prava.

U nastojanju da se izbjegnu sve eventualne rasprave o naknadi ove štete s budućim imateljem većinskog paketa dionica, RH je tražila u postupku predstečajne nagodbe da se Dužnik ove ratne štete odrekne, jer je Dužnik istu iskazivao (izvanbilančno) u svojim poslovnim knjigama. Iako je notorno da ista zapravo nema učinka jer Dužnik ratnu štetu nije potraživao, odnosno ni 15 godina od nastanka štete istu nije pokušao naplatiti u sudskom postupku, Dužnik se, Izjavom od 28. siječnja 2014. godine, odrekao potraživanja iz osnove ratne štete, te je istu izjavu predao Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu, kao zakonskom zastupniku republike Hrvatske, dana 30. siječnja 2014. godine.

(Usput se navodi kako Dužniku nije poznato da bi itko od hotelskih poduzeća iz iste osnove naplatio od RH ratnu štetu).

Dokaz:

- Izvješće Državnog ureda za reviziju za 2012. godinu
- Izjava od 28. siječnja 2014. godine

:::::::::::

Sud, na više mesta, pristupa ovom predmetu kao da se radi o prodaji nekretnina, a ne o sanaciji trgovackog društva u postupku predstečajne nagodbe. Sud smatra da strateški partner, društvo KHA dva d.o.o. Zagreb, čija ponuda je izabrana u postupku pred nadležnim upravnim tijelima, i koji, sukladno sklopljenoj predstečajnoj nagodbi, ima pravo izvršiti dokapitalizaciju predragatelja, ne postaje samo dioničarom predragatelja, već i „vlasnikom cijelokupne materijalne i nematerijalne imovine dužnika“.

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
IVICA RESTOVIĆ, VEDRANA GARAFULIĆ KUKOČ, BORIS IVANČIĆ
SPLIT, GORIČKA 12

Ovo stajalište potpuno je pogrešno. Strateški partner bi, uplatom za dionice, kako je to definirano odredbama sklopljene predstečajne nagodbe, stekao 2.166.000 dionica predlagatelja. Budući je odredbom članka 159. i dr. Zakona o trgovачkim društvima propisan pojam dioničkog društva, to predlagatelj smatra suvišnim dokazivati kako ni „strateški partner“ ni bilo tko drugi ne bi mogao, stjecanjem dionica predlagatelja, postati „vlasnikom“ njegove „cjelokupne materijalne i nematerijalne imovine“.

Kako to proizlazi iz sklopljene nagodbe, Dužnik se obvezao pokrenuti postupak smanjenja temeljnog kapitala društva, radi pokrivanja dijela gubitaka, te donijeti odluku o povećanju temeljnog kapitala.

Ovdje Dužnik ističe i odredbe članka 10. Zakona, koje obvezuju Dužnika, da provede mjere usmjerene na osiguranje adekvatnosti temeljnog kapitala Društva, koju adekvatnost će osigurati upravo sklopljena predstečajna nagodba.

Prvostupanjski sud navodi kako materijalna imovina dužnika – njegovi smještajni kapaciteti (hoteli Nimfa i Punta te autokamp Dole) predstavljaju „jedan od hrvatskih bisera hrvatskog dijela Jadranskog mora“. Pri tom, prvostupanjski sud je valjda izgubio iz vida činjenicu da se radi o objektima sa 2*, odnosno 3*, koji su sagrađeni prije gotovo 40 godina, kojima je potrebna obnova u „okvirnom iznosu većem od 75.000.000,00 kuna“, kako je to i propisano odredbama sklopljene predstečajne nagodbe.

Dužnik je, upravljujući tim „hrvatskim biserom“, svaku poslovnu godinu do sada završavao s gubitkom, a cijene koje je, na svjetskom tržištu, uspijevao postići za noćenja u svojim objektima nisu bile dostačne niti za pokrivanje poslovnih rashoda. Ovo stoga što svjetski standardi u hotelijerstvu zahtijevaju da hotelski kapaciteti, neovisno o tome radi li se o „hrvatskim biserima“ ili ne, budu primjereni uređeni i sadržavaju svu potrebu za opuštanje, odmor i razonodu. Jedan pogled na fotografije objekata dužnika sasvim je dovoljan da se, mimo bilo kakve sumnje, utvrdi da su ti objekti daleko od tih standarda, i teško da bi ih se moglo nazivati „biserima“.

U nastavku navodimo i sljedeće.

Strateški partner, društvo Karisma Hotels Adriatic d.o.o. Zagreb, zatražilo je, od konzultantske kuće Horwath HTL, jednog od poznatijih autoriteta u pitanju ulaganja u turizam, procjenu tržišne vrijednosti dužnika, u smislu usporedbe iste s predviđenim iznosom ulaganja. Prilikom izrade procjene, konzultanti su koristili metodu procjene pomoću multiplikatora EBITDA (EBITDA je iznos zarade prije obračuna kamata, poreza i amortizacije, dok se multiplikator utvrđuje analizom poslovanja usporednih društava). Sukladno nalazima konzultanata, temeljem analiza tržišta hotelijerstva u Hrvatskoj i Jugoistočnoj Europi tijekom posljednjih 10 godina, uobičajeni raspon EBITDA multiplikatora kreće se između 7,0 i 12,0, pri čemu prosječni EBITDA multiplikator iznosi 10,0. Analizom vrijednosti dužnika, u razmjeru s ulaganjima (uplata dokapitalizacije i namirenje preostalog dijela tražbina), utvrđeno je da EBITDA multiplikator iznosi 15,95, što je daleko više od uobičajenih multiplikatora, odnosno, kako je predviđeni iznos ulaganja prevelik u odnosu na vrijednost imovine dužnika. A tome valja pridodati i planiranja ulaganja u objekte društva, u okvirnom iznosu većem od 75.000.000,00 kuna. Moguće da je konzultantska kuća previdjela činjenicu da su objekti dužnika „hrvatski biseri“.

Dokaz:

- Stručno mišljenje konzultantske kuće Horwath HTL

Zaključno, potrebno se osvrnuti na konstataciju Suda kako se „sklopljenom predstečajnom nagodbom ne ostvaruje jedan od ciljeva iste predstečajne nagodbe“. Sud smatra kako se „sklopljenom predstečajnom nagodbom vjerovnicima ne omogućuju povoljniji uvjeti namirenja njihovih tražbina od uvjeta koje bi vjerovnici ostvarili da je protiv dužnika pokrenut stečajni postupak“. Ovo stajalište Sud prvog stupnja temelji na premisi o „velikoj vrijednosti imovine dužnika“ te na činjenici da vjerovnici otpisuju 70 % svojih tražbina, slijedom čega utvrđuje kako bi „vjerovnici, velikom vjerojatnošću, namirili svoje tražbine u daleko većem iznosu od 30 % koliko im je namirenje određeno sklopljenom predstečajnom nagodbom, prema procjeni suda čak i 100 % te bi bilo i viška stečajne mase za podjelu dioničarima“.

Predlagatelj se već očitovao o „velikoj vrijednosti imovine“, međutim, bilo bi zanimljivo utvrditi koliko je stečajeva, prema dugogodišnjem i bogatom iskustvu suda prvog stupnja (kao stečajnog suda), koliko je to stečajeva završeno na način da je bilo „i viška stečajne mase za podjelu dioničarima“.

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
IVICA RESTOVIĆ, VEDRANA GARAFLUĆ KUKOĆ, BORIS IVANČIĆ
SPLIT, GORIČKA 12

Prvostupanjski je sud povrijedio jedno od osnovnih načela postupka predstečajne nagodbe – a to je sloboda ugovaranja, odnosno, dispozicija vjerovnika tražbinama utvrđenima u postupku. Sud previđa činjenicu da je Zakonom propisano kako vjerovnici samostalno i slobodno odlučuju o svojim pravima u postupku predstečajne nagodbe, odnosno, o postotku, rokovima i načinu namirenja svojih tražbina. Ovo je posebno točno u slučaju predlagatelja, gdje je toj odluci prethodio dugotrajni postupak prikupljanja ponuda strateških partnera (ponudu je dostavilo samo društvo Karisma Hotels Adriatic d.o.o. Zagreb), te postupak pregovora sa izabranim strateškim partnerom, a sve kod okolnosti da je jedini značajni vjerovnik upravo Republika Hrvatska.

Zanimljivo je kako se prvostupanjski sud stavlja u poziciju zaštite interesa Republike Hrvatske (što je protivno njegovojo ulozi), i pritom potpuno ignorira činjenicu da su se o Planu finansijskog restrukturiranja i sklopljenoj predstečajnoj nagodbi pozitivno očitovali svi subjekti koji, sukladno zakonu, štite i zastupaju interes Republike Hrvatske – Ministarstvo financija, Ministarstvo turizma, Centar za restrukturiranje i prodaju te Državno odvjetništvo Republike Hrvatske.

Niti jedna zakonska odredba ne daje sudu ovlaštenje da se upusti u procjenu opravdanosti „smisla“ ili izvjesnosti ostvarivanja „ciljeva“ predstečajne nagodbe, niti sud ima dovoljno činjeničnih temelja (ili stručnih znanja) da bi procijenio izvjesnost naplate tražbina vjerovnika u stečajnom postupku, ili vrijednost imovine dužnika (pored konstatacije da bi ista bila „velika“). Međutim, kod okolnosti da se radi o „hrvatskom biseru“, te su činjenice Sudu bile nebitne pri donošenju odluke.

Slijedom navedenoga, predlagatelj-dužnik, predlaže prvostupanjskom суду, pozivom na odredbu paragrafa 12. st. 3. Zakona o vanparničnom postupku (koji se primjenjuje na svaki postupak koji nije parnični postupak, a u postupku predstečajne nagodbe pravila parničnog postupka primjenjuju se samo podredno), u vezi s odredbom članka 1. i 2. Zakona o načinu primjene pravnih propisa donesenih prije 6. travnja 1941. godine, da, povodom ove žalbe, preinači pobijano Rješenje i odobri sklopljenu Predstečajnu nagodbu.

Ukoliko prvostupanjski sud odbije postupiti sukladno naprijed citiranom parrafu, predlaže se Visokom trgovačkom суду Republike Hrvatske usvojiti žalbu predlagatelja i preinačiti pobijano Rješenje, podredno, isto ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom суду na ponovni postupak.

Predlagatelj